

ἐπιδιώξῃ τὴν δημοσίευσιν ἐκείνων ἀποκλειστικῶς τῶν ἔργων, τὰ ὅποια, ὑπὸ ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν ἐποψίν, θὰ ἠδύνατο νὰ υἰοθετήσῃ ἢ Διευθυνσις, τὸ βῆμα τῆς ἀφίνουσα ἐλεύθερον πρὸς πάντα, ὅστις ἔχει κάτι νὰ εἴρῃ ἢ νὰ διηγήθῃ καὶ γνωρίζῃ νὰ τὸ κάμῃ μὲ τέχνην καὶ μὲ γνώσιν.

Τώρα, ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν, τὴν διάταξιν καὶ τὴν ποικιλίαν τῆς ὕλης, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν τέχνην τῶν εἰκόνων, τὴν καλλιτεχνικὴν ἐκτύπωσιν καὶ τὰς ἐν γένει μεταρρυθμίσεις τοῦ φύλλου, δὲν θὰ εἴπωμεν ἐκ τῶν προτέρων τίποτε. Ὁ σκοπὸς μας εἶνε νὰ νεωτερίσωμεν καὶ νὰ προδεύσωμεν ἄνευ προγραμμάτων καὶ πομπῶν ἐπαγγελιῶν. Ὁ χρόνος δὲ κατόπι θὰ ὁμιλήσῃ εὐλογωτότερον.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΕΠΕΙΔΗ

Ἡ *Εἰκονογραφημένη Ἑστία* εἶνε ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα *Ἑστία*,

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

αἱ διευθύνσεις τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν περιοδικῶν, ὅσαι ἐπιθυμοῦσι νὰ ανταλλάσσουν τὸ φύλλον τῶν μετὰ τοῦ ἡμετέρου, νὰ στέλλουν ἰδιαιτέρως καὶ ἐν φύλλον εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἄλλως δὲν θὰ λαμβάνουν τὴν *Εἰκονογραφημένη Ἑστία*, δυνάμει τοῦ φύλλου τὸ ὅποσον πέμπουν σήμερον πρὸς τὴν ἐφημερίδα *Ἑστία*.

ΕΠΙΣΗΣ

Εἰσιτήρια θεατρικῶν παραστάσεων καὶ συναυλιῶν, περὶ τῶν ὁποίων οἱ ὀδόντες αὐτὰς θὰ ἐπεθύμουν νὰ γίνῃ λόγος ἐν τῇ *Εἰκονογραφημένη Ἑστία*, ἀντίτυπα βιβλίων πρὸς ἀναγγελίαν καὶ κρίσιν, ὕλη πρὸς δημοσίευσιν, ἀποστολαὶ χρημάτων καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀγορῶν τὸ περιοδικὸν πρέπει νὰ ἐπιγράφονται χωριστὰ πρὸς τὸν κ. Γρηγόριον Ξενοπούλου, Διευθυντὴν τῆς «*Εἰκονογραφημένης Ἑστίας*».

ΤΟ ΟΚΤΑΗΜΕΡΟΝ

28 Δεκεμβρίου

Τί καλὰ ποῦ δὲν θὰ ὁμιλῶμεν περὶ πολιτικῆς! Εἰ δὲ μὴ πόσον θὰ ἐνοκτιζόμεθα αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα μὲ τοὺς τόσους οἰωνοὺς καὶ τὰ συμπτώματα, μὲ τοὺς ψιθυρισμοὺς περὶ ὑπουργικῆς κρίσεως, μὲ τὰς ἀναφορὰς πρὸς τὸν Βασιλέα, μὲ τὸ νομοσχέδιον τῶν διαφυλιῶν τελῶν, μὲ τὸν ἀτελείωτον Προϋπολογισμὸν τοῦ 1895 καὶ μὲ τὴν τελευταίαν Χριστουγεννιάτικην συνεδρίασιν τῆς Βουλῆς, τὴν ὁποίαν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ἐθεώρησαν τόσῳ βέβηλον!... Μολοντοῦτο, ὡς ἄλλοι χρονογράφοι, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ παροῖδωμεν τὸ γεγονός. Ἡ συνεδρίασις ἐματαιώθη καὶ ὡς νὰ ἠθέλησεν ὁ Θεὸς νὰ δείξῃ τὴν ὀργὴν του εἰς τοὺς ἀσεβεῖς, τοὺς πειραθέντας νὰ βεβηλώσῃ τὴν ἡμέραν τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἱερᾶς ἀναπαύσεως, ὁ οὐρανός, ὁ τόσον γαλανός καὶ εὐροτάσιμος, ἐκαλύφθη ἐξαίφνης ὑπὸ νεφῶν καὶ ἠνοιξε τοὺς καταροάκτας του πρὸς τὸ ἐσπέρας μετ' ἀστραπῶν βροντῶν καὶ ὀρυμαγδοῦ.

Οὕτω τοῦλάχιστον ἐξήγησε τὸ φαινόμενον τῆς αἰθνιδίας ἐκείνης βροχῆς μία ἐφημερίς, πιστῶς διερμηνεύσασα εἰς κάθε

περίστασιν τὸ λαϊκὸν φρόνημα. Ἄλλως τε, ὑπὸ ἐποψίν καιροῦ, ἐκτὸς τῆς μικρᾶς αὐτῆς παρενθέως, ἐπεράσαμεν Χριστούγεννα θαυμάσια. Ὁ νότος δὲν ἔπνεε τόσον λάβρος, ὅσον ἀγαποῦν νὰ μᾶς τον παριστάνουν συνήθως οἱ ποιηταί· καὶ τὰ νέφη ἀσθενῆ, λευκόχροα, χρυσίζοντα, ὡς νὰ ἐφόρουν εὐροτάσιμον πέπλον, ἐστίζον ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸν ὅλον ἢ ἐστιδιάζοντο ὡς εἰς ἀποθήκην, μακρὰν εἰς τὰς ἐσχατίας τοῦ οὐρανοῦ. Ἀτιμοσφαῖρα γλυκεῖα, ἠδυναθῆς, καὶ εἰς τὰ διαλείμματα τῆς πνοῆς, χλιαρὰ ὡς ἀνοιξέως. Ἥλιος λαμπρὸς τὴν ἡμέραν, κατακοσμῶν διὰ χρυσοῦ καὶ πορφύρας τὰ παράλληλα νέφη τῆς δύσεως, εἰς τὰ ὅποια ἐκρύπτετο φιλοπαίγμων καὶ ἀνεφαίνετο διαδοχικῶς, ἕως οὗ ἐξηφανίζετο μὲ τὸ ἰλαρότερον του μειδιάμα, καὶ τὴν νύκτα ἀστέρως ἕως ἀδάμαντες τηλαυγεῖς, σελήνη καὶ ἕνας Ζεὺς ἐκτάκτως λαμπρός, ἀφ' οὗ τότε εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς μεγάλης του λάμψεως. Καὶ τὸ κυριώτερον — τὸ σπανιώτερον διὰ τὰς Ἀθήνας μάλιστα. — οὔτε σκόνη, οὔτε λάσπη πολλή. Οὕτω, χωρὶς κόπον καὶ χωρὶς ὀδύνην, οἱ καλοὶ Ἀθηναῖοι ἠδυνήθησαν νὰ εὐροτάσουν, νὰ κάμουν ὀπλάδῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ στερεότυπα καὶ τετριμμένα πράγματα, τὰ ὅποια δι' αὐτὸ ἴσως εἶνε καὶ τόσον πολυθέλγητρα: δηλαδὴ νὰ φάγουν καλὰ, νὰ πῖουν καλλίτερα, νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν ἐκκλήσιαν, νὰ βγοῦν περίπατον διὰ τὰ θαυμάσιον τοὺς ἀμαξοδρομοῦντας μεθυσμένους, νὰ ἐπισκεφθοῦν τοὺς φίλους τῶν καὶ τοὺς συγγενεῖς, νὰ περιέλθουν τὴν ἀγορὰν τὴν καταστόλιστον καὶ τὰ εὐροτάσιμα ἐμπορικὰ μὲ τοὺς γαντοφορεμένους ὑπηρετάς καὶ τὰς καυστικὰς... τιμὰς, τὰς ὠρισμένας καὶ μὴ.

ὦ, τί ἀκρίβεια φέτος, τί ἀκρίβεια! Φωτιά καὶ λάβρα στὰ μαγαζιά. Ποῦ θὰ φθάσωμεν!... Τὰς φράσεις αὐτὰς τὰς ἀκούω, ὅπου σταθῶ καὶ ὅπου βρεθῶ, τοῦλάχιστον ἕως ἐξήκοντα φoρὰς κάθε πρῶτον λεπτόν. Καὶ ὅμως, θέλετε νὰ σας ἐμπιστευθῶ κάτι τί; Αὐτὸ τὸ «ποῦ θὰ φθάσωμεν» δὲν με ἀνδρῶνχει διόλου. Το ἀκούω ἀφ' οὔτου ἤρχισα νὰ ἐννοῶ τὸν κόσμον — προπάντων τὰς ἡμέρας τῶν εὐροτῶν, — φαίνεται δὲ ὅτι ὁ κόσμος ὅλῳ καὶ ὀπίσω πηγαίνει κάθε χρόνον, ἀφ' οὗ αἱ τιμαὶ τῶν πραγμάτων μεγαλῶνουν τόσον, αὐξάνουσι καὶ τὴν ἐντασιν τῆς φωνῆς τῶν μεμυρισμένων ποῦ φωνάζουν «Ποῦ θὰ φθάσωμεν!» Ἄν δὲν ἤξευρα ὅτι αἱ κυριαὶ μας πολὺ ὀλίγον ἀγαποῦν τὴν κοινωνικὴν φιλοσοφίαν, θὰ σας ἔλεγα τώρα ποῦ θὰ φθάσωμεν καὶ ἂν πρέπη πραγματικῶς νὰ μᾶς ἀνδρῶνχῃ ἡ ὑπερτιμῆσις τοῦ συναλλάγματος καὶ τῶν χιονολεῦκων ἐκείνων μικρῶν μ. π. ὰ, τὰ ὅποια μὲ τόσῃν χάριν φοροῦν φέτος αἱ ἀφειδεῖς ἐξοδευτρίαι τοῦ χροῦματος! Ἐνα πρᾶγμα μόνον θὰ σας ὑπενθυμίσω: ὅτι καὶ φέτος, ὅπως καὶ πέρουν αἱ προμῆθαι ἐγένεον, θὰ γείνουσιν δὲ καὶ τοῦ χρόνου, ὅταν, χωρὶς ἄλλο, τὰ πράγματα θὰ εἶνε ἀκριβώτερα. Πανορθοῦνθῃτε λοιπόν, ὠραταὶ χρυσαλλίδες σεῖς, τὰς ὁποίας ἐλκείε τὸσον ἡ λάμψις τῶν προθηκῶν. Ἡ φωτιά καὶ ἡ λάβρα ἄς μὴ σας τρομάξῃ. Ἀφ' οὗ, βλέπετε, καὶ εἰς τὴν φωτιᾶν πίπτουν καὶ τὴν λάβραν ἀψηφοῦν, ὅσοι ἔχουν καθῆκον τὸ νὰ σας προξενοῦν εὐχαριστίσεις!...

Ἐμπρὸς λοιπόν! Στολισθῆτε μὲ τὰ τόσον ἀκριδωπληρωμένα — ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ βέβαια πολυτιμώτερα, — στολιδιά σας καὶ ἐξέλθετε εἰς περίπατον, εἰς τὸ πεῖσμα ὅλων. Ποῦ θέλετε νὰ ὑπάγωμεν; Εἰς τὴν Δενδροστοχίαν, χωρὶς ἄλλο. Αὐτὰς τὰς ὠραίας ἡμέρας ὁ περίπατος ἐκεῖ δίνει καὶ πέρνει. Ἡ πλουσιώτερα ἐκθεσις ἐσθῆτων νέων καὶ καλλονῶν... παλαιῶν, τῶν ὁποίων τὸ μόνον κακόν εἶνε ὅτι δὲν ἀκούουν διόλου τὴν μουσικὴν, μὲ τὴν πρόφασιν τῆς ὁποίας συναθροίζονται! Ἄλλ' ἀδιάφορον. Ὅταν παίξῃ ἡ μουσικὴ, ἔχει κανεὶς τόσα πράγματα νὰ κάμῃ!... Ἄλλ' ἰδοῦ: εὐτυχῶς ἡ μουσικὴ ἐτελειώσε καὶ μετ' αὐτῆς ὁ περίπατος. Ἄς ἐπιστρέψωμεν διὰ τῆς ὁδοῦ Πα-

νεπιστημίου, τῆς ὠραιότερας τῶν ὁδῶν μας. Τί βλέπετε ἐκεῖ μὲ τόσον κατῆφειαν; Ἄ, ναί. Ἐπὶ τοῦ ἀετώματος τοῦ Πανεπιστημίου κυματίζει ἡ μελανὴ σημαία καὶ σας κάμνει ἐντύπωσιν ἡ πένθιμος ἐκείνη κηλὶς, ἡ στιζύουσα τὸν φαιδρον χριστουγεννιάτικον οὐρανόν. . . Ὁ Φιντικλῆς ἀπέθανεν. Ὁ διδάσκαλος τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, ὁ γέρον μὲ τὴν ἀγαθὴν φυσιογνωμίαν, τὴν πολὺν κόμην καὶ τὸ ἱστορικὸν φαιδρον σάλλι, τὸ ἐρομμένον ἀμελῶς ἐπὶ τῶν ὤμων, δὲν ὑπάρχει πλέον. Πόσοι, μνησθέντες ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὰ κάλλη τῆς ἀρχαίας γλώσσης, τὸν ἐνθυμοῦνται σήμερον μετὰ ζωγράφου συμπαθείας καὶ πενθοῦν διὰ τὴν στέρψιν τοῦ καλοῦ διδασκάλου!

Ἄλλὰ σεῖς βεβαίως δὲν ἔχετε καμμίαν ὄρεξιν νὰ συμμερισθῆτε ἐν τόσῳ β. α. ὁ φιλολογικὸν πένθος. Ἄς διασκεδάσωμεν λοιπόν! Ἄς ὑπάγωμεν ὀλίγον νάκούσωμεν τὸν φωνογράφον τοῦ Ἐδισσον καὶ νὰ ἴδωμεν τὸ κινητοσκοπίον του, τὰ ὅποια ὡς ἀξιοπεριεργα τέρατα, δεικνύονται εἰς μικρὸν μαγαζεῖον τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Τί θαυμάσια! ἐφευρέσεις καὶ αἱ δύο! Βεβαίως δὲν ἐλυπήθητε οὔτε τὴν ὥραν σας, οὔτε τὴν δραχμὴν σας... Καὶ τότε; Ἄς ὑπάγωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν Παρνασσόν, ὅπου ἀνοίγει ἡ Ἄγορὰ τῶν Κυριῶν ὑπὲρ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἐρὸς ὁ σκοπός, ὠραταὶ αἱ πολῆτριαι καὶ αἱ πελάτριαι, ἐλκυστικὰ τὰ παλούμενα. Ἄλλ' αἱ τιμαὶ δὲν εἶνε καὶ πολὺ ἐνθαυρντικαί. Ἐνα κάστανον ζαχαρωμένον, ἔξαφα, πέντε φράγκα. Καὶ ἀκούω κάποιον ὁ ὁποῖος ψιθυρίζει ὀπισθεν μου:

— Βέβαια, μὲ αὐτὴν τὴν ὑπερτιμῆσιν τῆς ζάχαρος!

Γρ. Ξ.

ΤΟ ΝΟΣΗΜΑ ΜΙΑΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

ΠΑΡΑΜΟΡΦΟΥΜΕΝΟΝ ΕΝ Τῇ ΙΣΤΟΡΙΑΙ

ΥΠΟ

ΑΝΤ. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗ

Περὶ τὰ τέλη τῆς 12ης ἑκατονταετηρίδος, ὠρισμένως δὲ πρὸ τοῦ 1198, δύο βασιλικοὶ οἰκοί, ὁ τοῦ Βυζαντίου καὶ ὁ τῆς Σερβίας συνεδέθησαν διὰ συγγενείας ἐξ ἀγχιετίας, λαβόντος εἰς δεῦτερον γάμον σύζυγον τοῦ Στεφάνου, υἱοῦ τοῦ ζουπάνου τῆς Σερβίας Στεφάνου Α' Νεμάγια, τὴν Εὐδοκίαν, μίαν τῶν τριῶν θυγατέρων τοῦ Ἀλεξίου Γ', αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου, καὶ τῆς Εὐφροσύνης, τὸ γένος ταύτης Καματεροῦ.

Αἱ λοιπαὶ θυγατέρες τοῦ Ἀλεξίου συνεξέχθησαν ἢ μὲν Εἰρήνη τὸν Ἀνδρόνικον Κοντοστέφανον, ἢ δὲ Ἄννα, ἡ ὑπερέχουσα τῶν λοιπῶν κατὰ τὸ κάλλος, τὸν Ἰσαάκιον Κομνηνόν, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τούτου τὸν Θεόδωρον Α' Ἀσκαριν, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ Βυζαντίου ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων ἱδρυσεν τῷ 1204 τὸ Βασιλεῖον τῆς Νικαίας.

Ὁ εἰρημένος Στέφανος Α' Νεμάγια, μέγας ζουπάνος τῆς Σερβίας, εἶχε τρεῖς υἱούς, τὸν εἰρημένον ὀμώνυμον αὐτῷ Στέφανον, τὸν Ράστοκ καὶ τὸν Βούλκον ἢ Βουλκᾶνον. Τούτων ὁ Ράστοκ, ἀπελθὼν τῷ 1186 εἰς Ἀθῶνα, ἐγένετο μοναχὸς μετονομασθεὶς Σάββας· κατέπεισε δὲ μετὰ τινα χρόνον καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ ζουπάνον νὰ περιβληθῇ τὸ μοναχικὸν σῆμα, ὅπερ οὗτος καὶ ἐπραξεν μεταβάς εἰς Ἀθῶνα, ὅπου καρεῖς μοναχὸς μετωνομάσθη Συ-